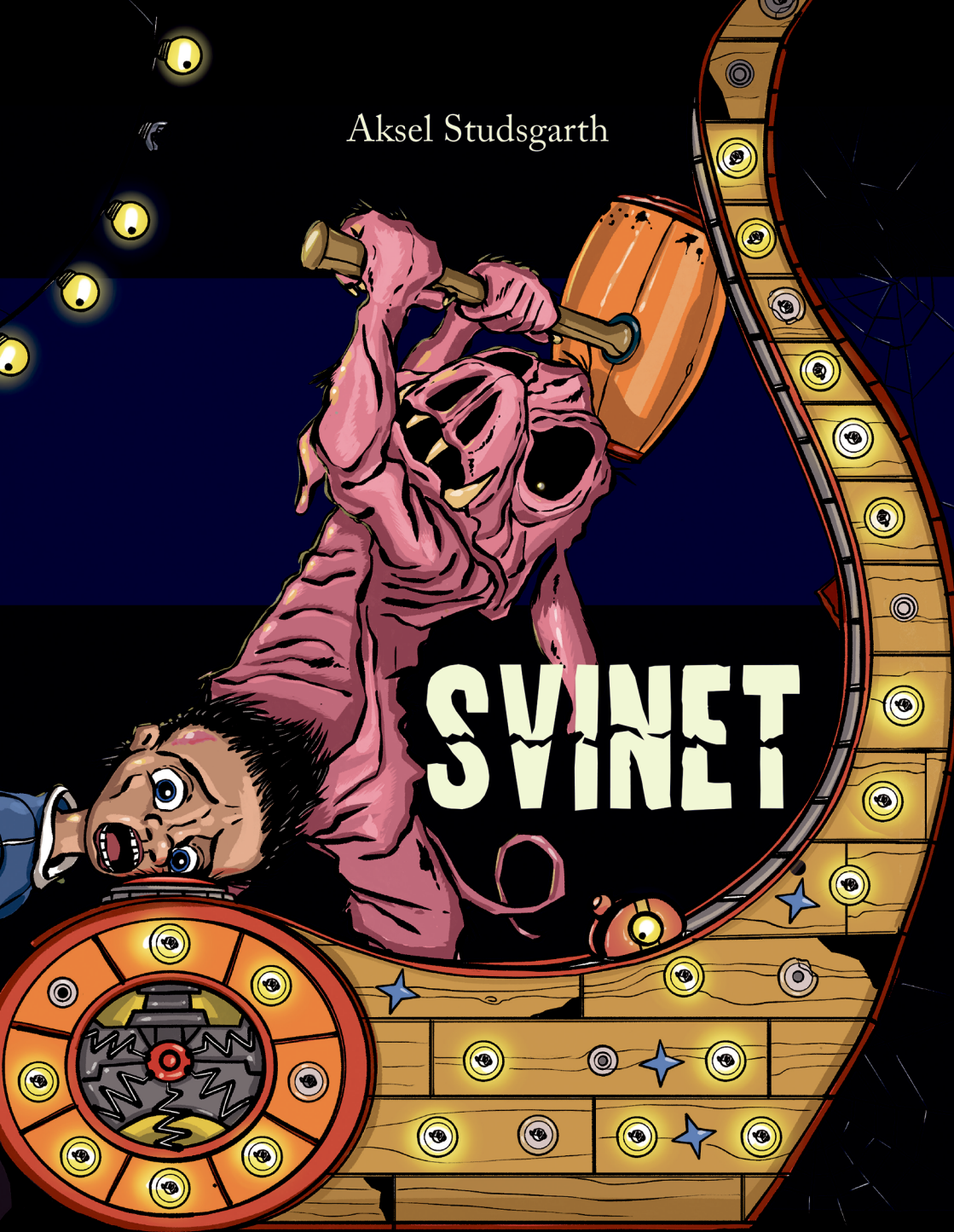

Aksel Studsgarth

SVINET SVINET

KRABAT

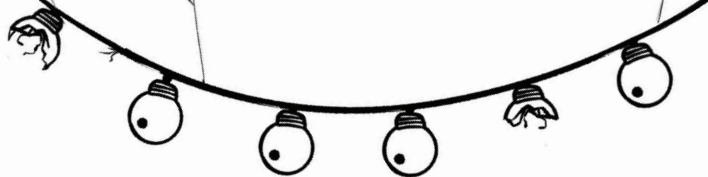

Aksel Studsgarth

SVINET

KAPITEL 1

”Pelle, Pelle, hallo, Pelle? Kan man virkelig få lov at køre i rutsjebanen, så mange gange man vil?” spurgte min lillesøster Wilma.

Jeg svarede hende ikke, jeg var optaget at af stirre på de gule og grønne marker, der afløste hinanden i en uendelighed uden for det støvede bilvindue. Og så havde hun stillet det samme spørgsmål fem gange allerede. En insisterende finger borede sig ind i siden på mig, lige under ribbenene.

”Hold nu op, Wilma, det gør mega-nas, det der,” snerrede jeg.

”Så svar mig.” Selvom det var sommer, havde hun en lyserød grise-onesie på med både ører og

hale. Sådan en, hvor der står med store bogstaver indeni, at den skal holdes langt væk fra åben ild. Hun gik i den stort set hver dag uanset vejret.

”Fint! Det er rigtigt nok. Man får et armbånd ved indgangen, og så viser man det, hver gang man vil have en tur. Hvis der ikke er for mange i kø, kan man godt få lov at blive siddende i vognen. Også i Spøgelsestoget.” Jeg vendte vrangen ud på mine øjenlåg og lavede en dødsrallen: ”Arrrrghnnnnnn.”

”Stop dig selv!” skreg hun og trak hættten ned over hovedet et kort øjeblik. Så grinede hun.

Wilma og jeg havde det faktisk fint sammen, når hun altså ikke stak en finger ind i min nyre. Og den formiddag var det umuligt ikke at være i godt humør. Vi var på vej til Hekkenfeldts Sommerland, og vi havde glædet os i flere uger.

”Det er sommer, det er sol, og det er sateme også søndag,” sang onkel Jimmy oppe foran.

Han tog et sidste sug på sin cigaret, indtil gløden næsten nåede fingrene, rullede vinduet

ned og smed skoddet ud. Så rullede han lidt op igen og tændte en ny med cigarettænderen. Både onkel Jimmy og hans bil var old-school. Det var en gammel Ford Sierra uden airbags eller klimaanlæg, men med hækspoiler, kassetteafspiller og askebæger. Han elskede den bil.

”Aldrig elektrisk. V6 og 99 oktan til jeg dør,” plejede han at sige, hver gang vi blev overhalet af en Tesla.

Wilma stak fingeren ned i det sprukne kunstlædersæde og trak en tot skumgummi ud.

”Hvad sker der, hvis man tager hundrede ture i træk i rutsjebanen?” spurgte hun og prøvede at presse skumklumpen ned i sædet igen.

”Jamen, så kommer Fætter Gris, du ved, et af parkens sjove maskotdyr, og tæver dig med sit boldtræ. Bum,” sagde onkel Jimmy og grinede højt.

Wilma trak hættten ned over hovedet igen og greb fat i min hånd.

”Med et boldtræ? Det må gøre naller.”

”Bare rolig,” svarede jeg. ”For det første laver

onkel Jimmy bare sjov. Sådan nogle maskotter slår ikke små børn, kun idiot-onkler. For det andet er der ikke maskotter i Hekkenfeldts. Og for det tredje kan intet menneske holde til hundrede ture i rutsjebanen.”

”Der tager du fejl, Pelle,” sagde onkel Jimmy. ”Da jeg var dreng, var der en i opgangen, vi kaldte Johnny Go-Go. Han kørte engang med rutsjebanen i Tivoli et hundrede og toogtyve gange i streg. Men han blev aldrig helt sig selv igen.”

”Så siger vi det, onkel Jimmy,” svarede jeg.

”Hvorfor er der ingen maskotter? Det har jeg hørt, der er i et sommerland. Sådan nogle sjove dyr man kan kramme,” sagde Wilma. Hun elskede alt, der kunne krammes.

”Det var der også, indtil for nogle år siden,” svarede onkel Jimmy. ”Et af områderne i parken, Gumlegården, havde en Fætter Gris, en Tante Ko, en hest og så videre. De optrådte i et lille hus med sang og dans, og børn kunne få taget fotos med dem. De havde endda en hitsingle, *Rundtirundt*.

Kan du huske den, Pelle?”

Onkel Jimmy begyndte at skråle omkvædet:
”Du skal altid gumle rundtirundt, rundtirundt, det er nemlig super sundisundt ...”

”Ja, den kan jeg desværre godt huske,” svarede jeg. Det var en af den slags skrækkelige sange, der satte sig allerbagerst i hjerneboksen og rustede fast.

”Du kunne ikke lide Gumledyrene, vel Pelle?” sagde onkel Jimmy.

”Nej.”

”Hvorfor ikke?” spurgte Wilma.

”Bare fordi.”

Jeg var generelt ikke fan af voksne mennesker i plyskostumer. Da jeg var lille, havde jeg skreget så højt, den ene gang jeg så dem optræde, at alle troede, jeg havde sat mig i et hvepsebo.

”Nå, men hele området brændte ned til grunden en dag. Og så var det ligesom slut med Fætter Gris og Tante Ko,” sagde onkel Jimmy.

”Hvor bor de henne nu?”

”Altså, de var jo ikke rigtige ...” startede jeg,

men blev afbrudt af onkel Jimmy.

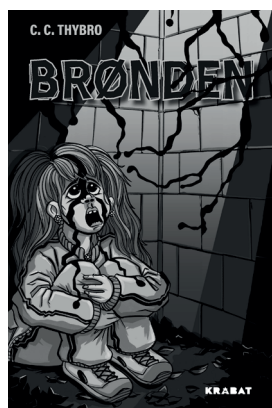
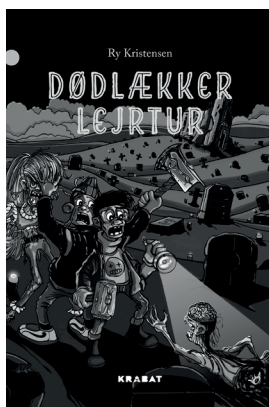
”... den brand skal vi ikke snakke om, så får I bare mareridt. Begge to.”

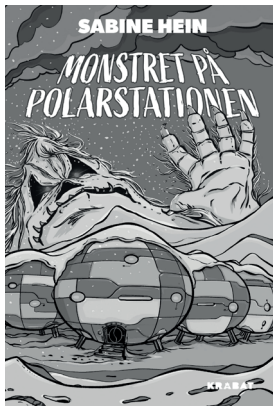
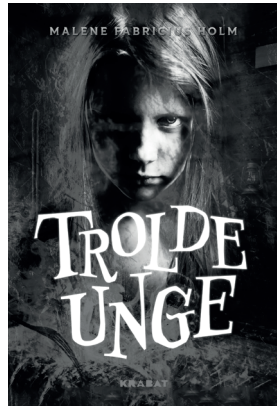
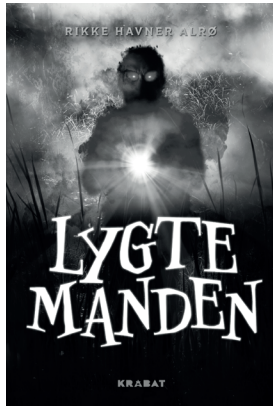
”Brændte de inde?” spurgte jeg lavt.

”Nej nej, slet ikke. Gumledyrene kom ud på en dejlig bondegård uden for Vorbasse, hvor de har masser af plads til at løbe rundt og danse ... Hov, jeg tror sgu, vi er ved at være der.” Onkel Jimmy pegede på et kæmpe skilt ved siden af vejen.
Hekkenfeldts Sommerland! Her tager vi sjov alvorligt.

FLERE GYSELIGE HISTORIER FRA KRABAT

AKSEL AKSEL

Aksel Studsgarth er uddannet industriel designer, men har arbejdet det meste af sit voksne liv med film og TV produktion.

I dag tegner han og skriver bøger og tegneserier, som næsten altid ender med at blive ret uhyggelige.

Hans svigermor synes, han bruger for mange grimme ord i sine bøger. Hun har nok ret.